

# พยางค์ภาษาจีน

## 第一课 汉语音节

**VOL. 01** NETCHAI ORIGINAL TEXT

คอร์สเริ่มต้น · บทที่ 1

### 01 บทนำ

ภาษาจีนกลางเขียนด้วยอักษรจีน (ฮั่นจื๊อ) และการออกเสียงของแต่ละตัวอักษรแสดงด้วย **พินอิน** พินอินคือระบบถ่ายอักษรโรมันสำหรับภาษาจีนกลาง ตัวอย่างเช่น ตัวอักษร "妈" เขียนเป็น "mā" ในพินอิน

ภาษาจีนกลางมี **พยัญชนะ 21 ตัว** และ **สระพื้นฐาน 6 ตัว** เสียงเหล่านี้ผสมกัน — บางครั้งมีเสียงนาสิกท้าย — เกิดเป็นพยางค์กว่า 400 พยางค์ ตัวอย่างเช่น พยัญชนะ "m" และสระ "a" รวมกันได้พยางค์ "ma"

ภาษาจีนกลางยังเป็น **ภาษาที่มีวรรณยุกต์** : แต่ละพยางค์มีรูปแบบระดับเสียงเฉพาะที่เรียกว่า **วรรณยุกต์** ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความหมาย พยางค์เดียวกันที่ออกเสียงด้วยวรรณยุกต์ต่างกันจะมีความหมายแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

ตัวอย่างเช่น พยางค์ "ma" มีความหมายต่างกันตาม **4 วรรณยุกต์** ที่แสดงด้านล่าง ขอให้คุณครูอ่านออกเสียงให้ฟัง เพื่อสังเกตความแตกต่างของระดับเสียงและความหมาย

**mā**  
**妈**

(แม่)

พยัญชนะ ← m

สระ ← a

เครื่องหมายวรรณยุกต์ ← ā

ตัวอักษรจีน ← 妈

**má**  
**麻**  
(ปาน)

**mǎ**  
**马**  
(ม้า)

**mà**  
**骂**  
(ด่า)

**ma**  
**吗**  
(คำถาม)

02

วรรณยุกต์

## ① สี่วรรณยุกต์

ภาษาจีนกลางมี 4 วรรณยุกต์ เรียกรวมว่า **สี่วรรณยุกต์** ได้แก่ วรรณยุกต์ที่ 1 วรรณยุกต์ที่ 2 วรรณยุกต์ที่ 3 และวรรณยุกต์ที่ 4 เขียนด้วยเครื่องหมาย "-" "<" "~" "`" ตามลำดับ



วรรณยุกต์

ที่ 1 สูงและคงที่ — ออกเสียง  
ระดับสูงอย่างสม่ำเสมอ

วรรณยุกต์

ที่ 2 เสียงขึ้น — เหมือนถามว่า  
"จริงหรือ?"

1

④ วรรณยุกต์ที่ 4

วรรณยุกต์

ที่ 3 ลงต่ำแล้วขึ้น — เหมือน  
ล้งเลว่า "หืม..."

วรรณยุกต์

ที่ 4 ตกลงอย่างรวดเร็ว —  
เหมือนพูดว่า "ไม่!"

วรรณยุกต์	เครื่องหมาย	ตัวอย่าง	วิธีออกเสียง
วรรณยุกต์ ที่ 1	—	<i>mā / ma1</i>	ออกเสียงระดับสูงคงที่
วรรณยุกต์ ที่ 2	↗	<i>má / ma2</i>	เริ่มที่ระดับกลางแล้วขึ้นสูงอย่างต่อเนื่อง
วรรณยุกต์ ที่ 3	↘	<i>mǎ / ma3</i>	เริ่มระดับกลาง ลงต่ำ แล้วขึ้นกลับ
วรรณยุกต์ ที่ 4	↙	<i>mà / ma4</i>	เริ่มที่ระดับสูงแล้วตกลงอย่างรวดเร็ว

หมายเหตุ: การเขียนเครื่องหมายวรรณยุกต์

มีสองวิธีในการเขียนเครื่องหมายวรรณยุกต์ ตารางด้านบนแสดงทั้งสองแบบ: ทางซ้าย (mā, má, mǎ, mà) ใช้เครื่องหมายกำกับ และทางขวา (ma1, ma2, ma3, ma4) ใช้ตัวเลข รูปแบบเครื่องหมายกำกับเป็นมาตรฐาน แต่รูปแบบตัวเลขมักใช้เมื่อการพิมพ์เครื่องหมายวรรณยุกต์ไม่สะดวก เช่น ในข้อความแชท (ในการเรียนแชทที่ NetChai ใช้สัญลักษณ์แบบตัวเลข)

## ② วรรณยุกต์เบา

นอกจากสี่วรรณยุกต์ข้างต้น บางพยางค์จะสูญเสียวรรณยุกต์เดิมและออกเสียงสั้นและเบา เรียกว่า **วรรณยุกต์เบา** (หรือที่รู้จักในชื่อวรรณยุกต์ที่ 5) ไม่มีการเขียนเครื่องหมายสำหรับวรรณยุกต์เบา

วรรณยุกต์	เครื่องหมาย	ตัวอย่าง	วิธีออกเสียง
วรรณยุกต์เบา	ไม่มี	<i>ma / ma</i>	ออกเสียงสั้นและเบา โดยไม่มีวรรณยุกต์เดิม

ตัวอย่าง

*mā ma* 妈妈 (แม่) — "ma" ตัวที่สองออกเสียงเป็นวรรณยุกต์เบา

### 03 ฝึกหัด

ขั้นแรกให้ออกเสียงตามครูที่ละการผสม จากนั้นลองออกเสียงเองและให้ครูตรวจสอบว่าวรรณยุกต์ของคุณถูกต้องหรือไม่

	วรรณยุกต์ที่ 1	วรรณยุกต์ที่ 2	วรรณยุกต์ที่ 3	วรรณยุกต์ที่ 4	วรรณยุกต์เบา
วรรณยุกต์ที่ 1	<i>māmā</i>	<i>māmá</i>	<i>māmǎ</i>	<i>māmà</i>	<i>māma</i> *
วรรณยุกต์ที่ 2	<i>mámā</i>	<i>mámá</i>	<i>mámǎ</i>	<i>mámà</i>	<i>máma</i> *
วรรณยุกต์ที่ 3	<i>mǎmā</i>	<i>mǎmá</i>	<i>mǎ mǎ</i>	<i>mǎmà</i>	<i>mǎ ma</i> *

	วรรณยุกต์ที่ 1	วรรณยุกต์ที่ 2	วรรณยุกต์ที่ 3	วรรณยุกต์ที่ 4	วรรณยุกต์ เบา
วรรณยุกต์ ที่ 4	<i>mà<sup>̀</sup>mā</i>	<i>mà<sup>́</sup>má</i>	<i>mà<sup>ˇ</sup>mǎ</i>	<i>mà<sup>̂</sup>mà</i>	<i>mà<sup>̃</sup>ma</i> *

\* ระดับเสียงของวรรณยุกต์เบา

ระดับเสียงของพยางค์วรรณยุกต์เบาไม่เกี่ยวข้องกับวรรณยุกต์เดิมของมันเอง แต่ขึ้นอยู่กับวรรณยุกต์ของพยางค์ที่อยู่ก่อนหน้าโดยสิ้นเชิง โดยทั่วไปวรรณยุกต์เบาจะออกเสียงต่ำ ยกเว้นหลังพยางค์วรรณยุกต์ที่ 3 ซึ่งออกเสียงสูงกว่า ใช้แผนภาพระดับเสียงด้านล่างเป็นแนวทางในการฝึควรรณยุกต์เบา

ระดับเสียงของวรรณยุกต์เบา (เปลี่ยนตามวรรณยุกต์ที่อยู่ก่อนหน้า)

